

Det maa derfor antages at være langt mindre farligt og tillige lempeligere overfor Landbrugerne at gaa til en Lettelse af de Renter og Afdragsbyrder paa den nuværende Gæld, som det er en Kendsgerning, at Landbruget ikke kan bære, frem for at fastholde de nuværende Rente- og Afdragsforpligtelser og derved nødes til en omfattende Gælds- nedskrivning.

Den almindelige Nedgang i Rentebyrderne, som er under Udvikling, saavel gennem Nedsættelse af Udlaansrenten i Banker og Sparekasser som gennem Konverteringen, bør derfor søges fremskyndet. I dette Øjemed foreslaar Udvalget, som det fremgaar af foranstaaende Lovforslag, et dobbelt Sæt af Foranstaltninger, nemlig 1) Forholdsregler, der underbygger Tilliden til Obligationerne og 2) en Udbygning af den gældende Maksimalrentelovgivning for Banker og Sparekasser m. v. Disse to Sæt Foranstaltninger er reelt meget nøje knyttede til hinanden og vil i Forening bidrage til at hæve Kursen for Obligationer og derved aabne Muligheder for en almindelig Konvertering i det frie Marked.

Det er en Forudsætning for Nedbringelse af Landbrugets Rentebyrde gennem Konverteringen, at Tilliden til Obligationerne absolut sikres, og denne Sikring bør efter Udvalgets Formening ske under Bistand af de i Sagen særligt interesserede, nemlig først og fremmest Indskyderne i Banker og Sparekasser, hvis Tilgodehavender i saa stort Omfang er afhængige af, at Landbruget opretholder sine Rente- og Afdragsbetalinger.

Udvalget stiller derfor Forslag om, at de Midler, der er nødvendige til Gennemførelse af en Rentelettelse for de Landbrugere, der er ude af Stand til at bære deres Rentebyrde, hovedsagelig tilvejebringes gennem en Nedsættelse af Indlaansrenten i Banker og Sparekasser m. v., og Udvalget har følt sig saa meget mere tilskyndet til at anvise denne Fremgangsmaade, som en almindelig Rentenedgang alligevel maa antages at være under Udvikling.

Man kunde med nogen Ret henvise til, at det vilde være naturligt ogsaa at lade Obligationsejerne i egen Interesse direkte deltage i Støtteforanstaltninger overfor de kriseramte Landbrugere gennem en Kuponskat, Rentebeskatning eller lign.; men da Foranstaltninger af denne Art utvivlsomt modvirker Konverteringen, som nu engang er indledet, har Udvalget ment helt at burde se bort fra Foranstaltninger af denne Art, saa meget mere som man gaar ud fra, at der ved Konverteringen i det væsentlige vil kunne naas en tilsvarende Nedsættelse af Obligationsrenten som den, der efter Forslaget sker i Banker og Sparekasser. Gennem Konverteringen vil altsaa ogsaa Obligations- ejerne komme til at yde deres Bidrag til Nedsættelse af Landbrugets Rentebyrde.

Ud fra disse Forudsætninger har Udvalget udarbejdet foranstaaende Udkast til Lov om Rentelettelse m. v. for Laan i Landbrugsejendomme. Forslaget gaar i Hovedtrækkene ud paa for et Tidsrum af 5 Aar:

- 1) at nedsætte Renten for Indlaansmidler i Pengeinstitutterne med normalt $\frac{1}{2}$ pCt.;
- 2) at overføre det herved af Pengeinstitutterne indvundne Beløb til de Pengeinstitutter, herunder Kreditforeninger, der yder Prioritetslaan i Landbrugsejendomme, til Anvendelse ved Gennemførelsen af en Rentesækning for deres Landbrugsdebitorer i det Omfang, hvori en saadan er fornøden,
- 3) at begrænse Renten af visse Prioriteter, der ikke ejes af Pengeinstitutter, til 4 pCt.;
- 4) at nedsætte Afdragsydelsen af Kreditforeningslaan.

Forslagets Afsnit I indeholder Reglerne om den Rentelettelse, som skal ydes af Pengeinstitutterne, og om Afgrænsningen af den Landbrugerne tilkommende Ret til at erholde denne Rentelettelse.